

4.

KUKÁTKO

Josefodolské divadelní jaro

6. - 8.5. 2011

J.K. TYL JOSEFŮV DŮL

Divadelní spolek J. K. Tyl Josefův Důl HOUPAČKA Olga Scheinpflugová

Inscenace zaujala zřejmou pečlivou režijní přípravou, takže můžeme mluvit o "čistotném a

krasopisném" představení, které přesně opisuje obrysy textové předlohy. Jistá rozvláčnost postupného rozvíjení motivů je ve shodě s textem. Působí to skutečnost, že jde, v jistém slova smyslu, o dramatizovaný sociologický obraz. Režisér má k dispozici herce ve vhodném typovém obsazení a klade důraz na psychologickou důvěryhodnost, kde motivy jednání jsou mnohokrát opakovány, až se stávají banálními. Divák už tuší a někdy s jistotou ví, kam dospěje konflikt, o kterém se však ještě dlouze hovoří či hraje. Představení má natolik stereotypní rytmus, že se ztrácí vtip a téměř chybí napětí. Přes veškeré problémy je zřejmé, že se jedná o inscenaci, která publikum zaujala, což by mělo být podnětem pro soubor, aby ve své obnovené činnosti pokračoval.

Divadelní soubor Vojan Desná – Mladá haluz William Shakespeare (Sen noci svatojánské) PUKO – VINY

Představení je charakteristické vynalézavostí jevištní podívané. Podstatnou roli v představení má mládí, jak je zřejmé již z

podtitulu souborového jména. Tomu odpovídá výrazná redukce předlohy. Zdůrazněno je noční kouzlo lesa, v němž se odehrávají milostné peripetie lidí i přírodních živlů. Čarovná atmosféra zasahuje i do příprav představení řemeslníků, v němž nejde jen o humornou stránku, ale také odráží milostnou atmosféru kouzelného lesa.

Značná pozornost byla věnována vnější formě (kostýmy, líčení, hudba, efekty), zatím co v půli cesty zůstala příprava mluvního projevu. Představení přijímáme zejména pro sympatickou dravost mládí.

Rádobydivadlo Klapý Bohumil Hrabal HODINY PRO POKROČILÉ Rádobydivadlo Klapý

Rádobydivadlo Klapý se poctivě popralo s textem, který je literární a nedivadelní předlohou. Jevištní adaptace V. Nývlta jen rozděluje souvislé vyprávěcí pásmo

("hrabalovské pábení") mezi několik postav, které mají letmou charakteristiku, ale jejich jednání nevytváří výrazné dramatické situace. Proto jak předloha, tak inscenace jako hlavní postavu má vypravěče - tanečního mistra. Klapý našlo představitele schopného rytmizovat i myšlenkově rozčlenit souvislý tok řeči a k tomu nabízí pestrou paletu dalších hereckých prostředků jak v intonaci, tak v gestice či mimice. Ačkoli představitelé ostatních postav jsou spíše v pozici přihrávačů, je cenné, že dokázali na malé ploše najít výrazové prostředky pro jednání své postavy. Tím se dění na jevišti blíží dramatickému dialogu. Je dobré, že vznikl alespoň jeden jasný dramatický konflikt, vycházející z uzurpátorství tanečního mistra.

Bez srdce nelze hrát !

V Traviatě (nebo někde jinde? Ach, ta slábnoucí paměť!) je nádherná árie „se srdcem nelze si hrát“. Vzpomínám si, jak mne okouzloval originál, ohnivě interpretovaný v italštině stárnoucí slečnou Paolou. Na vlašský jazyk jsem kdysi

chodil jako na nepovinný předmět, protože jeden nepovinný jazyk byl na obchodní akademii povinný. A chodilo nás víc, neboť paní učitelka svou mateřštinu přednášela tak vzletně, že jsme ji všichni ve třídě za to milovali. A když se neudržela a árii o srdci dokonce zapěla, třída (poprvé z recese, ale pak už ze zvyku) propukla v jásot. A slečna Paola se klaněla a nezkoušela nás ze slovíček či frází, které jsme stejně neuměli. „Proč nejste angažována v La Scale?“ ptal jsem se. „Propásla jsem asi tu pravou chvíli!“ říkala s melancholickým úsměvem a samozřejmě s divadelní nadsázkou. „Ale ochotnické divadlo jsem hrávala i v naší vesnici, ležící na břehu nádherného Tyrhénského moře. Za řady horkých večerů bylo jeviště našeho spolku pod širým nebem a před ním na dvou tyčích nám stačila jedním dlouhým špagátem roztahovaná opona. Bylo to v Paole – to je místo kousek pod Neapolí, já mám jméno Paola podle svého rodiště. A když se vy rošťáci naučíte roli – chci říci – aspoň slovíčka, co jsme už probírali – tak Vás tam jednou vezmu na výlet!“ My jsme se své role – tedy ta slovíčka – nikdy moc nenaučili – ale myšlenka vidět ochotnické divadlo večer s hvězdami nad hlavou a na břehu Tyrhénského moře – ta mne i spoustu mých kamarádů, s nimiž jsem před 60 lety maturoval, nikdy neopouštěla. Vlastně na to vzpomínám vždy, když v Josefově Dole bývají náramně půvabné divadelní přehlídky. Ochotnická snaha o krásnější pohled na život i se všemi jeho problémy a taškařicemi, pozdravena bud’!

Jan Petránek